

Humortalan világunkban — sajna a vicclapokon és a kabarétréfákon sem lehet egy jóízűt nevetni — lenyűgözött *Erdélyi András* derűt árasztó írása. A pénteki Nap-TV adásában *Kónya Imre* beszélget *Havas Henrikkel*. Kónya úr nem minden érvét fogadom el, de amit az SZDSZ kemény magjáról mondott, azt teljes mértékig elfogadom. Jellemző, hogy a HVG-ben hogyan kommentálják a fő vesztesek a sajnálatos eseményeket. Az SZDSZ-ben lévő „törpe kisebbség”-ről szólnak, amelynek tagjai a népnemzeti, a keresztény-nemzeti értéket fontosnak tartják (micsoda szörnyűség!), s figyelmeztetnek az „elemdeéfesedés” veszélyeire. Sajnos, az SZDSZ tagjainak többsége nem képes felfogni, hogy itt nincs fasizálódási veszély, sem szélsőjobbaldali, amiért néhány elfojtott gondolat nyilvánosságra kerül. **Eörsi István** például miért nem azt írja meg, hogy ő milyen vívódások közepette tud nagyvonalú lenni a forradalom leverőivel szemben? A Kónya—Pető vitában a

vitakultúra nem tetszett, de nagyon téved az, aki azt kürtöli szét, hogy a „megtorlásra vágyó csürhét el kell hallgattatni”, „ki kell rekeszteni”, s ezt a problémát kívülről szemlélni, mármint az igazságtételt (*Bihari, Lengyel, Hann*), inkább félelmetes, mint megnyugtató. Kónya Imre a Nap-TV-ben szólt a régi rendszer híveinek aktivizálódásáról. Ehhez azonban tudni kell, hogy a szakszervezeti tagság többsége heterogén, kétségbeejtően kiszolgáltatott. A bérből, a fizetésből élők többsége a múlt rendszer hibájából képzetlen, alkalmatlan a változásra. Egyre erőteljesebben szidják a kormányt — hiszen mindenhol azt sugalmazzák nekik, rádió, televízió, újságok, hogy mindenért a kormány felel. Bár hibás, mert, sajnos, a szavazóitól is elszigetelődött. Szólhatnék még a levélváltásokról, melyeket nem kedvelek, netán a televízió félelmet keltő riogásairól, *Ágh Attila*, *Pető Iván* lenéző nyilatkozatáról, amikor a kormánypártok „klien-seiről” beszéltek, sértő, gusztustalan, s a hívők nem „különös vágású emberek”, hanem legtöbbször gondolkodó, s a döntéseiket nem ideológiai alapon hozzák, elfogadták az *Antall*-kormányt 4 évre, és türelmesen várják a gazdaság rendbetételét. Nem az a fő gond, hogy valaki hívő vagy nem hívő, hanem az a baj, hogy a Magyar Narancs, a Beszélő kirívóan intoleráns, sőt rosszindulatúan, gúnyos hangnemben áll a dolgokhoz. Nem lehet megtalálni a közéletben a könnyedséget, a szelídséget, a szerénységet, a humor iránti fogékonyságot, csak a nyomorúságos acsarkodást. Hát nem örület, hogy a Kádár-korszak vidámabb volt?

Kalmár Éva, Budapest